

Mottó: „*Be kell bordanunk, bajtanunk mindent.*”
(Kányádi Sándor)

Szabó K. Attila

Célok, szándékok

Amikor egy új kiadványt útjára bocsátanak, egyik sarkalatos kérdés az, hogy milyen célból, kihez kívánok szólni általa.

Rovatunk indításakor úgy véljük, legelőbb nekünk is ezt kell tennünk.

Az emberei társadalom története folyamán az előző korok nemzedékei az általunk létrehozott értékeket az őket követőkre testálták megőrzésre és továbbfejlesztésre. Ennélfogva az örökség egyrészt kapocs, híd a múlt és jelen között, de egyszerismind olyan alap is, amelyre az azt vállaló építkezhet.

Az erdélyi magyarság sajátos helyzetéből fakadóan igen gazdag és színes iskolatörténetet mondhat magáénak. Ennek részét képezi egyrészt az, amit az ezeréves magyar iskola ráhagyott, másrészt a román iskolához való, több mint nyolc évtizedes kötődés hozadéka. Erre az örökségre joggal lehetünk büszkék. Ugyanakkor azonban fel kell tennünk önmagunknak a kérdést: miként sáfarkodtunk ezzel a hagyatékkal? Mit őriztünk meg belőle és mi ment veszendőbe? Bizony be kell látnunk, sok az adósságunk, annyi még a behordani valónk! Rovatunk beindításának is ez volt a fő motívuma: ösztönözni, teret biztosítani a mottóban megjelölt intésnek, felhívásnak: igyekezzünk begyűjteni neveléstörténetünk még szanaszét heverő, a feledésbe merüléstől veszélyeztetett értékeit, feltárni a fehér foltokat.

Ennek megfelelően a rendelkezésünkre álló keretek közt közre kívánjuk adni elsősorban a romániai magyar neveléstörténettel kapcsolatos írásokat, de természetesen foglalkozunk a vele összefüggő hazai, anyaországi és egyetemes neveléstörténeti kérdésekkel is, a legújabb kutatások alapján bátran és elvszerűen, a tudományos hitelesség igényével hozzányúlva az előző évtizedekben tabuként kezelt vagy félremagyarázott témákhoz is.

Az itt közölt írásokkal – a tényfeltárás mellett – hozza kívánunk járulni olvasóink neveléstörténeti tájékozottságának a szélesítéséhez, s általa pedagógiai műveltségének fejlesztéséhez.

Szeretnénk, ha minél több gyakorló pedagógus részt vállalna ebben a nemes, értékfeltáró, -mentő munkában – a tanulókkal együtt –, hiszen ők ennek az örökségnek az átvevői, éltetői és továbbvivői.

Természetesen örömmel fogadjuk – sőt várjuk – a hivatásos kutatók munkáit is, hiszen ezek emelhetik rovatunk színvonalát, növelhetik súlyát.

Úgy véljük, ha céljaink, szándékaink megvalósulnak, rovatunk egyúttal hiánypótló szerepet is betölthet a romániai magyar nyelvű pedagógiai irodalomban.